

* * *

Toda iskra v njenih očeh — kje je ostala ta? Vzel je solnčni žarek ta krastačin biser ter ga odnesel . . . Pa kam?

Ne poprašuj dijaka naravoslovca, vprašaj rajši pesnika-jezikoslovca; opiše ti vse kakor v pravljici, kakor v pripovedki. Premisli! Zeljna gosenica se izpreminja, dokler se ne razvije v metulja! Družina čapelj speje čez gore in morja v daljno Afriko in vendar se vrne zopet po najkrajši poti v isto deželo, celo na isto streho!

Res, čudno se ti morda zdi, pa je vendar resnično! Vprašaj dijaka-naravoslovca; pritrdil ti bode. Pa saj tudi sam veš, ker si se učil v šoli ali pa že morda videl z lastnimi očmi.

A kje je ostal biser, ki ga je imela na glavi krastača?

lšči ga v solncu! Uzri ga, če moreš!

Prevelika luč ti brani! Mi, ljudje, nimamo oči, ki bi prodrla v vesoljno božje stvarstvo, toda imeli jih bomo enkrat, in tedaj bomo poslušali najlepše pripovedke — nebeške pripovedke!

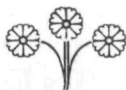
Rad šel bi tja.

Po polju gre jesen,
Ž njo hodi zimski hlad,
A tamkaj v daljnem jugu
Se druží cvet in sad.

Rad šel bi tja na jug,
Kjer čuva solnčni žar
Naravo vso, da vigred
Ne mine ji nikdar.

Rad šel bi tja, le dom
Bi vabil me nazaj,
Rad šel bi tja, da ni tu
Moj ljubi, rodni kraj.

Slavko Slavič.

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

41. Mrtvaška obleka nima žepov.

Jako pripravna je krojaška naredba, da imamo pri obleki žepe. Marsikatero reč si hoče človek posebno zavarovati in jo nosi vedno pri sebi. Kakor nalašč mu je v to svrho

žep pri obleki. Zlasti pa imamo žepe zato, da imamo takoj na razpolago take reči, ki jih potrebujemo vsak dan, in navadno še po večkrat na dan, n. pr. žepno uro, denar, rutico, ključke itd. Mrlič nič več ne potrebuje takih reči, ki jih navadno nosimo v žepu. Zato tudi njegovi obleki ni treba žepov.

Kogar oblečejo v mrtvaško obleko, ne potrebuje več ure, ker zanj so se iztekle ure, in prišla je ona ura, o kateri pravi Zveličar, da ne more nihče več delati. Ura je namreč izborna mera za čas; a s smrtjo poteče in preneha čas in začne se večnost, za katero pa ni nobene mere. Torej nam ta lepi pregovor prav živo v spomin kliče Jezusove besede: „Delajte, dokler je dan, zakaj pride ura, ko ne more nihče več delati.“

Mrliču ni treba več žepov za denar, zakaj denar ima veljavo le v sedanjem življenju. Kdor je umrl dobro pripravljen in je zveličan, je neizmerno bogat v Bogu, če je bil še tako ubožen na svetu. Kdor je pa pogubljen, mu nič ne morejo pomagati najvišje gore zlata in srebra. Zato opominja Gospod: „Zbirajte si zakladov v nebesih, kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo, rja ne sne in molji ne ukončajo.“ Zemeljskih zakladov ne more noben mrlič s seboj vzeti, s seboj ponese edino le dobra dela, ki jih je storil v milosti božji iz ljubezni do Boga. Zato sv. pismo blagruje človeka, ki si je na zemlji nabral obilo zaslug za nebesa: „Blagor mrtvim, kateri v Gospodu umrjo . . . zakaj njih dela gredo za njimi.“

Mrtvaška obleka nima žepov, ker pokojnik ne potrebuje več rutice, da bi si brisal pot raz čelo ali solze iz oči. Zanj je potekel delavnik, nastopil je večni praznik, nič več se ne bo trudil in pehal v potu svojega obraza. Ako je lepo preživel svoje dni na zemlji, preneha zanj tudi sleherna žalost in prične se večnotrajno nekaljeno veselje. Potne kapljice ob smrtnem boju so bile njegove zadnje srage na čelu; s poslednjim vzdihljajem se mu je utrnila zadnja solza. Saj nas zagotavlja sv. pismo: „Bog bo obrisal vse solze od njih oči, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minilo.“

Prav posebno naj bi si pred oči stavili ta pregovor vsi krivičniki, lakomniki in trdosrčni skopuhi.

Rešitev naloge v 9. številki.

Ž
R i m
P a v e l
m r e ž a
d o l a r
s l i v a
N a n o s
A g a t a
p e š e c
K o p e r
k r a v a
r o p a r
s r e d a
J o ž e f
k i P a r
s i n
j

Prav so rešili: Fatur Slavko in Kristina, na Rakeku; Engelsberger Viktor, Gorišek Josip, Bizjak Janez in Uršk Alojz, ministrantje na Raki; Scheliga Irma, učiteljeva hčerka pri Sv. Jederti nad Laškem; Triller Mici in Fanči, v Ljubljani; Svetino Franci in Ida, učenca, in Anton, dijak (na počitnicah) v Pliberku; Fabjančič Vladko in Franjo, dijaka na Bučki.

Družba sv. Mohorja. Družba sv. Mohorja šteje letos **76.058 udov**, to je **3988 manj** kakor lansko leto, ko smo bili dospeli do prečastnega števila 80.046 udov. — V družbene „zlate bukve“, v katere se po pravilih vpiše vsak novo vstopivši ud, se je zapisalo 7167 novih letnih udov, namreč od številke 234.722 do številke 241.889.

Družba razpošilja svojim udom letos **456.348 knjig**. Pač častno število za mali in še tako razkosani slovenski narod! Če prištejemo te knjige onim, katere je družba sv. Mohorja od svojega obstauka že podala svojim udom, najdemo, da je Slovincem vkup poklonila **9,300.040 iztisov knjig!** V istini pa je to število še precej višje, ker so tu štete samo one knjige, ki so jih prejeli udje. natisnjeni in izkazani v naših koledarjih.

V Celovcu, dné 20. septembra 1903.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.